

III.

Пакъ майски день надъ върховетъ
 пробужда тъмнитъ поля,
 но още тамъ край лесоветъ
 блуждае сънъ като мъгла.
 И сини пари въ висъ безбрѣжна,
 се вдигатъ отъ горитъ тъмни,
 надъ езерото — въ багри нѣжни —
 люлѣятъ се мъглитъ сѣнни.
 А по брѣга — подъ върховетъ —
 въ дола — далечъ — задъ лесоветъ —
 навсѣкжде дворци блестятъ,
 догдето — като краль всемошенъ —
 огромно като мрака ношенъ —
 надъ върховетъ — най-отзадъ —
 застана слънцето въвъ свода.
 Едва надъ мрака зацари
 червени прѣснало зари,
 пробуди цѣлата природа, —
 навсѣкжде животъ гори.

Въ зеленото езеро мѣрка се бѣлото ято на птици,
 на ладии лекиятъ бѣгъ и весла, на вълнитъ спокойни
 разгонили синитъ сѣнки въ червени бразди — върво-
 лици.

Шуми на брѣга лесъ отъ борове стройни,
 тамъ дроздове пѣятъ и тѣхната пѣсень въ полето,
 се смѣсва съ гласътъ на девойки напети,
 че всѣко създание младия май тамъ прославя.
 Тамъ вѣтърътъ раненъ напѣвно и тихо повѣва,
 въ зеления долъ е понесълъ той бѣлия цвѣтъ,
 тамъ дивитъ гжски въ ята надъ горитъ летятъ,
 тамъ стволи къмъ стволи привеждатъ дръвчета;
 единъ само облакъ въ прекрасната утринъ пълзи
 по небето. —